Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Bowery i Store Saltsostad, begyndende Sondagen den 6te Octbr. 1861, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.")

Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen vare af det øverste Præsidentskab: Præsidenterne Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Orson Pratt, senior, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, senior, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Jacob Gates.

Af Overpræsterne: Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Bisfopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Af Patriarcherne: John Smith og Isaac Morley.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsidenten, hvorefter en Psalme blev afsunget af Choret.

Bøn af Eldste Wilford Woodruff.

Choret sang: „I'll praise my Maker while I've breath."

Præsident Brigham Young fremstod og sagde, at naar de Sidste-Dages Hellige samledes til Conference, ønske de i Almindelighed nogle Lærdomme, som de ikke tidligere have faaet; men han vilde indprente den Grundsætning i de Tilstedeværendes Sind, at de ingen Ret have til at fordre mere Kundskab og Lys af Herren, af en Prophet, af en Apostel eller enhver anden

Guds Tjener, forend de have retteligen anvendt, hvad de allerede have annammet. Hvis vi kunde naae dette Maal, vilde vi være fulde af Retfærdighed, og hele vor Vandel vilde robe, at Guds Rige og dets Opbyggelse var vort Hjertes høieste Attraa; da vilde Herren velsigne os med en Overflod af Kundskab, Kraft og jordiske Goder. Naar vi først have søgt Guds Rige og dets Retfærdighed af al vor Magt, da kunde vi tænke paa det Øvrige og bidrage til Rigets timelige Opbyggelse; da kunde vi anvende vore Kræfter paa Templet. Vi tillade os at paaminde Conferencen om Nødvendigheden af, at de Hellige erlægge deres Arbeids-Tiende, og at de styrke Riget, istedetfor at tømme Kirkens Lomme. Da vor første Conferencedag falder paa den første Dag i Ugen, som er helliget til Gudsdyrkelse, ville vi benytte den til Underviisning i aandelige Ting, og i Morgen tage fat paa Forretningssagerne.

Ældste John Taylor talte om det Mulm og Mørke, hvori vi befandt os, før Evangeliet kom, samt om det Lys og den Kundskab, det har meddeelt vor Aand; derefter ledede han Talen hen paa Principerne Tro og Lydighed, og Nødvendigheden af at uddanne os derved og bemærkede, at Intet kunde sikkre os Evangeliets største Velsignelser uden fuldkommen at underkaste os Himmelens Love.

Præsident Heber C. Kimball gjorde nogle fortræffelige Bemærkninger om Lydighed; gjorde ligeledes nogle Hentydninger til Tiende og Helligelse, og henpegede til den apostoliske Helligelse og den Skjebne, der ramte Ananias og Saphira, som Følge af deres Løgn for Apostlerne. Omtalte dernæst de aandelige Gaver, der skjenkes de Trofaste; sagde, at vi vare enige om Evangeliets første Principer og spurgte, om vi ogsaa vare enige i timelige Sager, thi dersom vi ikke blive Eet i timelige Ting, kunne vi ikke længe blive Eet i aandelige.

Choret sang: „Come all ye Saints who dwell on earth."

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Bøn af Ældste Orson Hyde.

Choret sang: „How happy every child of grace."

Nadveren administreredes af Biskopperne Edward Hunter, Lorenzo D. Young, Abraham O. Smoot og Jonathan Pugmire.

Derefter talte Ældste Orson Hyde noget om Høstudsigterne og Folkets Blomstring i Sanpete County, hvor han havde opslaaet sin Bopæl.

Præsident Brigham Young gjorde opmærksom paa, at de Ældste bør rette paa sig selv og ikke altid formane de Hellige til at udføre Pligter, som de selv forsømme; forklarede Betydningen af at være Eet i alle Ting, og berørte korteligen Krigen i Staterne.

Ældste Orson Hyde gav nogle udmærkede og interessante Vink angaaende Huusholdningssager.

Præsident Daniel H. Wells paamindede om Sabbathens Helligholdelse; sagde, at dersom vi adlyde Herren i vore Medgangs Dage, kunne vi med større Frimodighed paakalde ham i Modgangens Stund; det er de Helliges Pligt at søge at udfinde Bevæggrunden til de Raad, Herrens Tjenere give; udtalte sin Tilfredshed med hvad han saae paa den fornylig sluttede Landbo-Udstilling og sagde, at vi burde bestræbe os for at uddanne os i alt Nyttigt; at vi burde fremme Huusfliden og opmuntre dem, som ere beskjæftigede med Tilvirkningen af Læder, Søm, Sæbe, Hatte, osv., samt at vi burde betale hjemmevir-

kede Sager ligesaa godt som i Boutikkerne, og raadede Biskopperne at gjøre Sit til dette Formaals Opnaaelse. Vi arbeide paa at gjøre Folket til Eet og forene vore Kræfter og Midler til Forfremmelsen af den Almægtiges Planer. Lad os derfor frygte Gud af vort ganske Hjerte, holde alle hans Befalinger, elske og tjene ham af al vor Styrke og have Ærefrygt for alle hans Institutioner. Raadede Brødrene at bringe deres Tiende til Herrens Forraadshuus, saasom Korn, Meel, Vegetabilier o. a. d.; gav Biskopperne Underviisning om, hvorledes de skulde danne forskjellige Hold af Mænd og Trækdyr til i Vinterens Løb at hente Steen fra Lille Cottonwood River til Templet. Præsidentskabet ønskede at emploiere alle de Murere, som maatte ønske Arbeide, til at tilhugge og berede Stenene, at de kunde tages i Brug til Foraaret. Herren har bevaret disse Dale for de Hellige, ikke for Verden; det er de Helliges Pligt ene og alene at virke for Guds Riges Opbyggelse.

Choret sang: „O happy souls who pray."

Taksigelse af Ældste W. W. Phelps.

Aftentjeneste i Tabernaklet.

Choret sang: „Praise ye the Lord, 'tis good to praise."

Da dette var den første Forsamling, som afholdtes i Tabernaklet, efterat det var undergaaet sin Reparation, var udvidet og beqvemt indrettet for Gudstjenesten, opsendte Præsident Young følgende Indvielsesbøn:

„Vor Fader og vor Gud! Vi fremkomme for Dig ved denne Leilighed i din Søns Jesu Christi Navn, det Navn, ved hvilket vi have helliget os til Dig og din Tjeneste for at opbygge dit Rige paa Jorden, fremme al Retfærdighed, indsamle Israels Huus og grundfæste dit Zion, indtil Zions Love skulle blive alle Nationers Love. Vi hellige til Dig ogsaa vore Familier, vore Venner og vore Brødre, samt deres Familier og Venner, tilligemed vore Hjorder og Alt, hvad vi eie som dit Folk. Vi hellige til Dig dit Rige blandt alle Nationer og alle Folk, hvor Evangeliet er bleven forkyndt og dit Rige oprettet. Vi indvie dette Huus saavel som Grunden, hvorpaa det staaer, til Dig; ja, ligesom det tidligere er bleven helliget til Dig, saa hellige vi det atter med de Forøgelser og Forandringer, som ere foretagne. Vi hellige og indvie Grundmurene, hvorpaa denne Bygning hviler, samt Murene over Jorden, Bindingsværket, Muurværket, Gulvene, Vinduerne, Loftet og Dørene, og ønske, at de altid maae aabnes og lukkes af dine Hellige; vi hellige og indvie Talerstolen, Orgelet og hver enkelt Deel af dette Huus, som Du har tilladt os at opreise til din Tjeneste. Vi bede Dig, o Fader, i Jesu Christi din Søns Navn, at lade din Aand og din Kraft boe her, og tillad aldrig dine Fjender at trænge herind.

„Du kjender vår Tro, vort Haab, vor Nidkjærhed og Alt, hvad vi eie, thi Intet er skjult for Dig. Lad Retfærdighed og Fred være her, saa dine hellige Engle kunne tage Ophold her og boe hos os. Lad stor Fred, ja din Fred, som overgaaer al Forstand, hvile over dine Børn, der gaae ind ad disse Døre. Maa den Hellig-Aand og dens Kraft tildeles enhver Mand og Qvinde, ung eller gammel, som maatte komme herind for at dyrke Dig i Aand og Sandhed, og lad dine Tjenere, der skulle tale til dit Folk i dette Huus, være inspirerede med din Viisdom og med din Kraft og være fyldte med Aabenbaringens Lys; lad dem være saaledes velsignede nu og altid.

„Velsign dine Hellige i ethvert Land og ethvert Klimat, og Alt hvad som til-

hører dem. Vi bede Dig at velsigne alle dine Tjenere af Præstedømmet i deres Hjem og deres Arbeidskredse. Udøs din Aand over de Trofaste og bevar dem, som arbeide i Adspredelsen, som reise fra Nation til Nation, fra Folk til Folk, fra Land til Land for at indsamle og frelse de Oprigtige af Hjertet. Maa stor Fred og stor Kraft omgive dem ved Dag og Nat, og lad Intet have Magt til at skade dem. Udrust dem med enhver Evne, der er fornøden i deres forskjellige Kald og Stillinger for Dig og Folket, blandt hvilket de arbeide. Forskaf dem Midler, Føde og Klæder og Folkets Kjærlighed, og giv dem Tilstrækkeligt til at hjemsamle de Fattige til Zion for.

„Velsign dette Territoriums Beboere. Vi takke Dig for disse Bjerge, for Kløfterne, for Sandørknerne og Saltstrækningerne, som omgive og skjule dette de Fattiges og Sagtmodiges Tilflugtssted. Vi takke Dig for de krystalklare Bjergstrømme, som udvælde fra vore sneeklædte Fjelde, og som forfriske os med deres kjølige Vand. Vi takke Dig for den kraftige og blomstrende Vegetation i disse Ephraims bugnende Dale, for vort Brød, vort Kjød, vore Boliger og Klæderne, som Du har skjenket os, vore Familier og Venner; vi takke Dig for Samfundet med dit Folk, for vore Huusdyr og alle de Beqvemmeligheder og Goder, vi nyde, hvilket vi Alt hellige til Dig, vor Fader og Gud.

„Vi bede Dig at velsigne de forskjellige Qvorumer af dine Tjenere, som have samlet sig her i Aften med Overpræsternes Qvorum; maae vi Alle være Eet i Christus, og maa din Viisdoms Aand tildeles dine Ældster bestandigen, at Ingen i deres Hjerte maae sige: vi ere Hebers, vi ere Willards, vi ere Jedidiahs, Daniels, Josephs, Brighams, Johannes', Pauli eller Christi. Velsign os med Forstand, at vore Evner maae naae indtil Himlene og vor Sjæl oplades til at beskue baade det, der er i Himmelen og det, som er paa Jorden og under Jorden, saa vi kunne fatte den Kraft, ved hvilken dine Gjerninger ere organiserede og opholdes. Naar vi samles som Overpræster, Apostler, de Halvfjerds, Biskopper, Ældster, Præster, Lærere og Diaconer og som Medlemmer af dit store Sidste-Dages Rige, der nu ruller frem over Jorden, som propheteret af dine Tjenere fordum, maae vi da være som Lemmer paa det samme Legeme, og i al vor Vandel have Forstand til at annamme saavel som til at give, at Alle kunne høste Gavn deraf.

„Vi hellige og indvie Alt til Dig og nedbede din Velsignelse over alle dine Børn i vor Herres Jesu Christi Navn. Amen."

Choret sang en Psalme.

Biskop E. D. Woolley traadte derpaa frem og sagde, at han var kommen i Overpræsternes Qvorums Navn; men da dette Qvorum ikke havde nogen særlig Forretning at afgjøre, vilde Tiden fornemmelig blive benyttet til Prædiken. Han beklagede, at Br. John Young, sen., Qvorumets Præsident, ikke kunde bivaane Forsamlingen som Følge af, at han fornylig havde forvredet sin Fod, men det var ham en Glæde at kunne bringe Onkel Johns Velsignelse til Brødrene af Qvorumet og hele Israel.

Ældste Phineas H. Young bemærkede, at han aldrig havde følt varmere for Guds Riges Interesse end netop nu. Talte om det melchisedekske Præstedømmes Magt og Myndighed til at bestyre og ordne alle aandelige Ting, samt om det aaroniske Præstedømmes Pligt at bestyre de timelige Anliggender under det melchisedekskes Tilsyn. Fremsatte sine Begreber om Helligelse.

Ældste Samuel W. Richards sagde, at han mange Gange var kommen sammen med Overpræsternes Qvorum, og Brø-

drene kjendte hans Følelser om Alt, hvad som vedkommer Guds Riges Opbyggelse og Sandhedens Udbredelse paa Jorden. Paapegede det Fornuftige i at lære af Andres Erfaring saavel som af vor egen, og bad Herren styrke os til Udførelsen af enhver Pligt, som maatte blive os paalagt af Guds Tjenere.

Ældste George D. Watt talte om vor legemlige og aandelige Tilværelses Uadskillelighed; ligeledes om Nødvendigheden af, at de Sidste-Dages Hellige overholde Helligelsesloven og sagde, at de med Redebonhed burde offre alle deres Midler, vidende, at det vilde tjene til deres evige Gavn; henpegede til Guldets Magt og Indflydelse.

Præsident Young gjorde nogle Bemærkninger over Lydens Vibration og fremhævede, hvilke Fordele Tabernaklet havde vundet ved sin Ombygning. Sagde, at det jordiske Legeme maa nedlægges i Graven for at renses og beredes til Opstandelsen; ønskede at see Folket blive af eet Hjerte og eet Sind og sagde, at det glædede ham at see, hvorledes de Ældste efterhaanden lærte at anvende deres Evner paa rette Maade. Omhandlede atter det gamle Emne, hvorledes nogle Ældster komme hjem fra deres Mission med Rigdom, nogle som Kjøbmænd, nogle som Vognmænd og nogle med Haandkarrerne. Gjorde til Slutning nogle passende Bemærkninger om de Fattiges Hjemsamling fra Nationerne.

Choret sang: „All hail the glorious day."

Taksigelse af Ældste F. D. Richards.

(Fortsættes.)

Apostelen Orson Hydes Mission til Jerusalem i Aaret 1840.

(Fortsat fra Pag. 72.)

„Regensburg ved Donau,
den 17de Juli 1841.

„Kjære Broder Joseph og Alle, hvem dette monne vedkomme.

„Med Fornøielse skriver jeg Dem til i denne Stund, haabende, at dette Brev maa finde Dem, som det forlader mig, i Nydelsen af god Helbred og en passende Deel af den Hellig-Aand.

„Den 20de Juni forlod jeg London paa min Reise til Rotterdam i Holland, efter at have sendt en lang Epistel til Dem tilligemed Copien af et Brev til Hs. Høiærværdighed Dr. S. Hirschel, Overrabbiner for Jøderne i London, hvilket De forhaabentlig allerede har modtaget. Herrens Værk gaaer stadig fremad i London under vor værdige Broder Ældste Lorenzo Snows dygtige og rastløse Ledelse.

„Den prægtige Damper „Batavier" bragte mig velbeholden over et frygtelig oprørt Havs Bølger i omtrent 30 Timer. Aldrig har jeg lidt saameget af Søsyge som paa denne korte Tour; men det var snart overstaaet, og vi ankom lykkelig til Rotterdam. Jeg tog ind i Hotel London, hvor jeg boede for to Gylden eller omtrent 74 Cents pr. Dag. Her gjorde jeg Overrabbineren min Opvartning og fremsatte visse Spørgsmaal til ham; men da

han ikke forstod et Ord Engelsk, var det vanskeligt for mig at føre en fortrolig Samtale med ham. Jeg spurgte ham imidlertid om han ventede, at Messias skulde komme directe fra Himmelen, eller om han skulde fødes af en Qvinde paa Jorden, hvortil han svarede, at han ventede, han skulde fødes af en Qvinde af Davids Slægt. Naar venter De, dette vil skee? „Vi have længe imødeseet denne Begivenhed, og leve nu i bestandigt Haab om hans Komme." Troer De paa Eders Nations Gjenindsættelse i Eders Fædres Land, det saakaldte Forjættelsens Land?" „Vi haabe det," var Svaret. Derpaa tilføiede han: „Vi troe, at mange Jøder ville samles til Jerusalem og gjenopføre Staden, reise et Tempel til den Allerhøiestes Navn og gjenoptage vor gamle Gudsdyrkelsesmaade. Jerusalem skal være vor Nations Hovedstad, vort Foreningspunkt og et Banner for vor nationale Tilværelse; men vi troe ikke, at alle Jøder skulle drage derhen, thi Stedet kan ikke rumme alle. Nu samles de der næsten stadig," vedblev han. Jeg fortalte ham, at jeg havde skrevet en Adresse til Jøderne og var ifærd med at besørge den offentliggjort i hans eget Modersmaal (Hollandsk), og naar jeg fik den færdig, vilde jeg forære ham et Exemplar. Han takkede for dette Beviis paa Høiagtelse, og jeg sagde ham Farvel. Kort efter lod jeg trykke 500 Exemplarer af Adressen og afleverede eet i Overrabbinerens Hjem; da han ei selv var tilstede, fik jeg ikke Leilighed til at tale med ham.

„Efter en Uges Ophold i nævnte By, tog jeg med Diligencen til Amsterdam, en Tour paa omtrent syv Timer. Rotterdam er en smuk Stad med over 80,000 Indbyggere. Gadernes Reenlighed, den antike Bygningsmaade, Husenes overordentlige Høide, de talrige Træer, hvormed den er prydet, og den store Mængde Kanaler, hvoraf næsten enhver Deel af Staden gjennemskjæres, og som befærdes af Fartøier fra de forskjelligste Zoner, alt dette, tilligemed meget Andet, som jeg ikke omtaler, giver denne Stad et eiendommeligt Udseende, der ei kan sammenlignes med noget andet Sted, hvor jeg har været, naar undtages Amsterdam. De fleste Forretningsmænd her tale en Smule Engelsk, nogle endog flydende.

„Da jeg seilede op ad Rhinen til Rotterdam, bragtes jeg, ved at see de utallige Veirmøller, som vare i uophørlig Gang, næsten til at troe, at hele Europa lod sit Korn male her; men senere erfarede jeg, at de destillerede Korn til Brænderierne, hvor den umaadelige Mængde Genever tilvirkes, som ikke alene oversvømmer vort elskede Fædreland med sine sørgelige Virkninger, men ogsaa mange andre. Genever er en af de fornemste Udførselsartikler i dette Land.

„Paa Reisen til Amsterdam passerede vi en meget net By ved Navn Haag, Kongen af Hollands Residentsstad. Jeg saae Paladset, der var bevogtet af Militaire baade tilhest og tilfods. I Pragt stod det langt tilbage for Buckingham Paladset i London; men Stadens smukke Parkanlæg og maleriske Omgivelser har jeg ingensteds seet Mage til.

„I Amsterdam opholdt jeg mig kun halvandet Døgn. Jeg besøgte Overrabbineren, men han var bortreist, og efter at have afleveret en heel Deel af mine Adresser i hans Bolig til ham og hans Menighed, tog jeg med Diligencen til Arnheim ved Rhinen og fortsatte Reisen samme Aften pr. Dampskib til Mainz. Befordringen med Dampbaad og Diligence er næsten billigere her end i de Forenede Stater. Vi vare tre Dage om at gaae op ad Floden til Mainz.

„Holland og den tilgrændsende Deel af Preussen ere meget lave og flade Land-

strækninger. Fransk og Tydsk tales hele Veien langs Rhinen, men kun lidt Engelsk. Rhinen er i Størrelse omtrent som Ohio nær dennes Munding, hvor den forener sig med Missisippi Floden. Dens Vand derimod har mere Lighed med Missouris — det er sort og muddret. Denne Flods Bredder ere udstyrede med Naturens og Kunstens herligste Frembringelser.

„Jeg er i Amerika bleven gjort bekjendt med Europa i en vis Grad ved Bøger; men nu kan jeg see med egne Øine. Det er en Umulighed, at en Fremmeds Beskrivelse skulde kunne gjøre det samme Indtryk paa Sindet, som Beskuelsen af den elskede Gjenstand. Dette er Forskjellen mellem at see og at læse om de europæiske Lande. Fra Mainz kom jeg efter syv Timers Kjørsel pr. Jernbane til Frankfurt am Main, og derfra til dette Sted (Regensburg) efter 30 Timers Reise. Her vandt Napoleon sin glimrende Seir over Østerrigerne 1809, som almindelig kaldes Slaget ved Eckmühl. Marken, hvorpaa jeg nu skriver, var efter Kampen bedækket med omtrent 60,000 Døde.

Det var min Bestemmelse at seile ned ad Donau lige til Constantinopel; men da jeg havde forsømt at faae mit Pas paategnet af den østerrigske Gesandt i Frankfurt, maatte jeg sende det til den østerrigske Gesandt i München for at faae hans Tilladelse, Navn og Segl, inden jeg kunde betræde Østerrigs Grund. Dette nødte mig til et Ophold af fem Dage, i hvilken Tid jeg undfangede den Idee at lære det tydske Sprog grammatikalsk. Jeg blev bekjendt med en Dame her, som taler Fransk og Tydsk beundringsværdigt, og som ligeledes havde stor Lyst til at lære det engelske Sprog. Denne Dame foreslog at ville undervise mig i Tydsk, mod at jeg lærte hende Engelsk, hvilket Forslag jeg villigt antog. Med denne Beskjæftigelse har jeg været sysselsat en otte Dages Tid, og har allerede læst een Bog igjennem og en Deel af en anden, samt skrevet og oversat ikke saa lidt. Jeg kan allerede skrive og tale det Tydske temmelig godt, og min Lærerinde smigrer mig med, at jeg gjør forbausende Fremskridt. Af tidligere Erfaring veed jeg, at et hvilketsomhelst Værk, der oversættes af en Fremmed, hvis Hjerte ikke gjennemtrænges af Originalens Aand, taber sit skarpe, eiendommelige Præg — dets Aand og Kraft forvandles til kold, slap Efterligning, ja bliver næsten noget heelt Andet. Dette Skridt har jeg gjort efter det bedste Lys, jeg havde, og haaber, at det er overeensstemmende med Guds Villie. Folket vil neppe troe mig, naar jeg siger, jeg ikke har lært Tydsk før. Dette Sprog tales i Preussen, Baiern og alle det tydske Forbunds Stater, Østerrig, Sydrusland og overhovedet mere eller mindre i hele Europa. Det forekommer mig derfor, at en vis Person, som har erhvervet sig en Smule Erfaring, burde kunne saa meget af dette Sprog, som udfordres til at udtrykke sig selv uden at være afhængig af Fremmedes Oversættelse. Hvis jeg tager feil heri, da beed, at Herrens Aand maa lede mig til det Rette; er det derimod rigtig, da beed, at Himmelen maa forunde mig hurtig Tilegnelse af dette Sprog.

„Der hersker fortiden megen Sygdom i Constantinopel, Syrien og Alexandrien; jeg vil derfor hellere vente til det kjøligere Veir indfinder sig, inden jeg reiser derhen. Jeg kunde have skrevet Størsteparten af dette Brev til Dem paa Tydsk, men da De bedre forstaaer Engelsk, har jeg foretrukket dette.

„Med Glæde forlader jeg nu den historiske Deel af mit Brev for at gaae over til en blødere og behageligere Tonart og udøse mit Hjertes Følelser. Jeg haaber, at det Værk, som De med saamegen Frimodighed kjæmper for, gaaer frem i Amerika

med den faste og sikkre Gang, som er saa eiendommelig for Jehovahs Gjerning. Fjenderne, vi have at bekjæmpe, ere talrige, mægtige, forslagne og rænkefulde. Deres Leder indblæser dem sin egen Aand og forener dem med stærke Baand med de talrige Hærskarer af udødelige Fornuftvæsener, som tidligere toges tilfange af denne grumme Tyran, der offrede dem paa Overtrædelsens, Syndens og Lastens Alter. Maa vor himmelske Fader holde sin beskyttende Arm udrakt over Dem, forlene Dem sin almægtige Kraft og altid holde Deres Hoved over Trængslernes fraadende Bølger, gjennem hvilke Skjebnen synes at have lagt Deres Vei. Jeg er lykkelig i Nydelsen af det ophøiede Privilegium, som Himmelens Naade alene har skjenket mig, at kunne i Forening med Dem udføre en ringe Deel ved Grundlæggelsen af Messiæ herlige Rige, som i sin stadige Væxt er bestemt til at knuse og ødelægge alle andre Riger og selv bestaae evindeligen. Den Ømhed og Velvillie, som aander gjennem alle Deres Breve, er mig et Pant paa den Kjærlighed, som store Aander og høimodige Hjerter altid føle for deres Medskabninger. Den jevner den haarde og knudrede Sti, som Himmelen har kaldet mig til at vandre paa; den er en Trøst i Trængslen, en Fryd i Sorgen, og naar det svigtende Haabs mørke Skyer samle sig truende paa min Aands Horizont, adspreder den, ligesom en venlig Engel fra Naadens Egne, det sorte Mulm, aftørrer Sorgens Taarer og gyder Medfølelsens lægende Balsam i mit bekymrede og ængstede Hjerte. Vær derfor forsikkret om, Broder Joseph, at mine Bønner daglig opstige til Himmelen fra det taknemmelige Hjertes Alter for Deres Vel, og ikke alene for Deres, men for alle Zions lidende Sønner og Døttre, hvis Ædelmodighed altid vil opklare og pryde Gjenstanden for Deres Velvillies Pande. Endskjøndt jeg nu er langt fjernet fra Eder og ligeledes fra hende, som med mig har trodset Forfølgelsens bidende Storme, næres dog endnu Haabet i dette Bryst — et Haab, som næsten er bleven til Vished ved den urokkelige Tillid til den Anelse, som Guds Aand midt under Midnattens Mørke indblæste i mit ængstlig spørgende Hjerte, at mine Fødder atter skulle betræde Amerikas Grund, og at jeg under dets bølgende Banner atter skal omfavne mine dyrebare Venner.

„Jeg har aldrig vidst, at jeg i Virkeligheden var en Amerikaner, førend jeg en smuk Morgen spadserede langs Værftet i Rotterdam, hvor mange Skibe svømme i Rhinens Vande. Pludselig fik jeg Øie paa en bred Vimpel, som vaiede paa halv Stang over Agterstavnen, og da jeg saae Ørnen med udspredte Vinger prange paa Banneret, under hvis Striber og Stjerner vore Fædre førtes til Triumph og Seir, følte jeg i min Hals Hjertets Banken, en Taarestrøm brød frem af mine Øine, og inden Fornuften fik Tid til at modne en Sætning, udtalte min Mund uvilkaarlig følgende Ord: „Jeg er en Amerikaner!" At see sit Flag i et fremmed Land, svævende over fremmede Vande, fremkalder Følelser, som Ingen, uden de, der have erfaret det, kan fatte. Nu kan jeg sige, jeg er en Amerikaner. Naar jeg er hjemme, slumrer den amerikanske Aands Ild i Brystet, men fremmede Klimaters Luftning har pustet den ulmende Gnist i Flamme.

„Jeg har paa min Reise seet nogle af de skjønneste Prøver paa Maler- og Billedhuggerkunst baade fra ældre og nyere Tider. Den store Mængde Mærkværdigheder fra alle Lande paa Kloden tilligemed enhver Nyhed, som Geniet har kunnet opfinde eller Phantasien forestille sig, vilde det være altfor trættende for mig at skrive om og for Dem at læse. Jeg har beskuet mange af Stædernes Rigdom og Glands i Europa, har med Forundring

seet dets vidtstrakte Sletter, dets skyhøie Fjelde, dets smuldrende Borge og dets uhyre Viinbjerge, thi paa denne Tid er Naturen klædt i sin fulde Pragt og smiler under sin Skabers milde Scepter. Jeg har ogsaa været Vidne til en Verdens Smigrerier, Hovmod og Flitter, som er bleven gammel i Luxus og Overdaadighed; jeg har beskuet Kongers og Dronningers, Fyrsters og Magthaveres Pomp, og er nu paa et Sted, hvor militair Ære og fyrstelig Værdighed maa bøie sig for det geistlige Overherredømmes Alter; ja mit Sind er saa overmættet af Verdens Glimmer, Bram og Stads, at jeg med Væmmelse vender mig bort fra Nutidens straalende Ydre for at underholde mig selv med stille Betragtninger.

„Var det Guds Villie og overeensstemmende med min egen Samvittighed, vilde jeg med Glæde unddrage mig Verdens trykkende Atmosphære og søge Hvile i Hjemmets kjølige, forfriskende Skygger og husvales ved Kjærlighedsbeviisninger i min egen lille Familiekreds. Men Guds Villie skee! Kan Messiæ Rige kun fremmes ved mine Anstrengelser, mine Savn, mit utrætteligste Arbeide, og jeg tilsidst skulde kaldes til at hellige min Gjerning med mit Blod, da o Herre, bøier jeg mig for din retfærdige Villie. Send mig Hjælp i Prøvens Stund og styrk mig i min Svaghed til at være trofast, indtil min udødelige Aand forlader sin jordiske Hytte for at søge Tilflugt i din Favn.

„Om mine Venner i Amerika skulde føle sig opbygget ved at læse dette Brev fra Broder Hyde, haaber jeg de ville erindre Eet, og det er, at han har en Hustru og to Børn boende der, men Afstanden er for stor til at han skulde kunne afhjælpe deres Fornødenheder. Jeg har sagt nok herom. Maa Herren velsigne min Hustru og mine Børn og Enhver, som gjør dem Godt, er min Bøn i Jesu Christi Navn, Amen. Farvel for denne Gang.

„Herrens Naade være alle de Hellige tildeel i den ganske Verden.

Orson Hyde."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Efterretninger fra Utah.

Vi have været saa heldige at modtage et Exemplar af „Deseret News," som i Sandhed var en reen Forfriskelse for os, efter i længere Tid hverken at have faaet dette Blad eller „Mountaineer." Det modtagne Nr. af „Deseret News" var saa meget mere kjærkomment som det netop indeholder et Uddrag af Halvaars-Conferencens Forhandlinger, af hvilke den første Halvdeel er indrykket i dette Nr. af „Stjernen." Af de øvrige Nyheder ville vi her nævne de vigtigste.

I vort Nr. 4 vil man mellem Blandingerne have fundet en Depesche, som Præsident Brigham Young sendte til Telegraphbestyreren i Ohio; denne Depesche havde vi taget fra „New York Herald." I ovennævnte Nr. af „Deseret News"

have vi nu faaet Bestyrerens Svar tilligemed Gouverneurens første Depesche til Regjeringen og dennes Svar, hvilke vi her ville gjengive for vore Læsere.

„Cleveland, den 19de Octbr. 1861.

„Præsident Brigham Young,
Store Saltsøstad.

„Sir! Jeg har den Ære at anerkjende Modtagelsen af Deres ærede Budskab igaar Aftes, som i enhver Henseende var tilfredsstillende, ikke alene med Hensyn til Meldelsen om Pacific Telegraphens Fuldendelse til Eders industrielle og opblomstrende By, men tillige fordi Deres Depesche — den første, som befordredes paa Linien — saa umiskjendeligt udtale Deres og Folkets Patriotisme og Hengivenhed for Unionen.

„Jeg forenes med Dem i Haabet om, at det nu fuldendte Anlæg maa bidrage til at forfremme alle Vedkommendes Vel og Lykke, og at Tidsbesparelsen i vore Communicationsmidler tillige maa bidrage til at tilintetgjøre Fordomme, fremme Broderkjærligheden, lette Handelen og styrke vor engang saa lykkelige Union, hvilket den atter vil blive.

„Med Ærbødighed for Deres ophøiede Stilling og Høiagtelse for Deres Person forbliver jeg

„Deres lydige Tjener
J. H. Wade,
Præsident
for Pacific Telegraph-Compagniet."

„Til de Forenede Staters Præsident.

„Utah, hvis Borgere ivrigt bekjæmpe enhver Spire af Troløshed, lykønsker Præsidenten ved Fuldendelsen af et Foretagende, som omspænder et Continent, forener to Oceaner og forbinder med en Jernnerve Yderdelene af det store politiske Legeme, hvis Hjerte Regjeringen er. Maa hele Systemet snart gjennemtrænges af nævnte Hjertes oplivende Pulsslag, naar Brodermorderens Haand er lammet, Landsforræderiet straffet og alle Søsterstaterne række hinanden Haanden i glad Gjenforening ved den nationale Arne.

Frank Fuller,
constitueret Gouverneur
for Utah."

„Washington, den 20de Octbr. 1861.

„Velbaarne Hr. Frank Fuller,
const. Gouverneur af Utah.

„Sir! Fuldendelsen af Telegraphlinien til Store Saltsøstad varsler om Republikens Eenhed. Regjeringen gjengjelder Deres Lykønskning.

Abraham Lincoln."

Samme Dag, Telegraphen blev færdig, var det overordentlig livligt i Store Saltsøstad, idet talrige Gratulationer og Hilsener affendtes og modtoges til og fra fjerne Venner, som en Indvielse af Linien, hvis Fuldendelse Utahs Indbyggere saa længselsfuldt havde imødeseet, og hvortil saa mange af deres Forhaabninger ere knyttede, og nu, da dette første Ønske er opfyldt, have de strax et andet paa rede Haand — at „Jernhestens" Prusten snart maa gjenlyde i deres Territorium og sætte dem i en endnu nærmere Forbindelse med den ydre Verden. Som bekjendt har

Regjeringen ladet foretage mange Opmaalinger for at finde den bedste Route for en eller flere Jernbaner til Californien, og en af disse projecterede Jernbaner er foreløbig bestemt at skulle gjennemskjære Utah Territorium ved Saltsøstaden.

Gouverneur Cumming er reist tilbage til Staterne og en ny Gouverneur er bleven udnævnt i hans Sted; inden denne ankommer, fungerer ovennævnte Frank Fuller som midlertidig Gouverneur. Mr. Cumming har under sit Ophold i vort Bjerghjem vidst at erhverve sig Befolkningens Velvillie og Agtelse, og de bedste Ønsker ledsage ham paa hans Reise.

Præsident Brigham Young har besluttet at anlægge nye Settlementer i den sydlige Deel af Territoriet, navnlig i Washington County, hvis Opdyrkning længe har været anseet af stor Vigtighed for Indbyggerne, især da Manglen paa Bomuld og andre Producter, der tilhøre et varmere Klima end Store Saltsøstads, vil blive følelig i Tilfælde af, at Borgerkrigen i Staterne skulde vedvare flere Aar. I den Hensigt er et Compagni paa over tre hundrede Mænd med deres Familier, hvilke deels ere udvalgte deels frivilligt have meldt sig, gaaet sydpaa i afvigte Efteraar, da Vinteren er den bedst skikkede Tid af Aaret til at bygge, hegne og berede Farms til Dyrkning det kommende Foraar. Af dette Compagni vare omtrent 200 fra Store Saltsøstad; de øvrige fra andre Settlementer.

I Summit County er opdaget et rigt Kulleie, omtrent et Par danske Mile fra en Kulmine, som aabnedes forrige Efteraar. De til Saltsøstaden bragte Prøver ere af Smedene sammesteds erklærede at være af en bedre Qvalitet end hvad de nogensinde tilforn havde seet i Utah. Weber County er udentvivl et fuldkommen Kulland, og hvis Miner bleve aabnede og drevne med tilbørlig Indsigt, vilde de kunne forsyne hele Territoriet med al den Kul, vi behøve. Man antager, at Kullagene i Weber ere uudtømmelige.

Alle Emigranterne vare lykkelig ankomne til Staden i rette Tid, før Sneestormene indfandt sig, og de to sidste Godstog ankom den 17de Octbr.; ogsaa disse havde udmærket godt Veir, med Undtagelse af en mindre betydende Sneestorm ved det sydlige Pas.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 78.)

„Vi Undertegnede, af hvilke Mange ere personlig bekjendte med Joseph Smith, jun. og Enkelthederne ved hans Arrestation, slutte os til ovennævnte Herrers Petition og Vidnesbyrd, da vi af personlig Erfaring vide, at de fleste af de i Petitionen berørte Punkter ere correct fremstillede, og troe, ifølge Oplysning

af Andre, at det Øvrige ligeledes er sandt.

Amasa Lyman,
H. G. Sherwood,
James Newberry,
Cyrus Daniels,
Erastus Snow,
Elias Smith."

Samme Dag indsendte mine Medfanger Caleb Baldwin, Lyman Wight, Alexander McRae og Hyrum Smith en lignende Petition.

Søndagen den 17de. Uddrag af Conferenceforhandlingerne i Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige i Quincy den 17de Marts 1839. Brigham Young valgtes eenstemmig til Ordfører og Robert B. Thompson til Skriver.

Ældste Brigham Young skildrede Kirkens Forfatning i Far West og udtalte sine Anskuelser om Brødrenes adspredte Tilstand og troede, det vilde være fornuftigst, at vi saameget som muligt ere enige om at hjælpe de Fattige, som sukke under Forfølgelsens Jernhaand i Missouri, samt at vi burde tage saadanne Forholdsregler, som vilde være gavnlige for hele Kirken, der lider for Evangeliets Skyld, og raadede de Hellige til saavidt det var gjørligt at nedsætte sig compagniviis eller paa en saadan Maade, at de kunde blive organiserede i Menigheder, for at de kunde blive pleiede og opammede af Hyrderne, thi uden dette vilde Faarene adsplittes. Paalagde ligeledes de Hellige at give nøie Agt paa Guds Aabenbaringer; i Særdeleshed skulde de Ældste omhyggeligt skye al Synd og erindre de Raad, der gives af dem, Gud har sat som Raadgivere i sin Kirke, for at de kunde blive vise Huusholdere i Herrens Viingaard, og for at Enhver skulde kunne handle i sin egen Plads; thi der er en Orden i Guds Rige, som vi maae respectere, hvis vi ønske at blive velsignede.

Han gjorde ligeledes opmærksom paa, at Ældste Jonathan Dunham havde faaet Ordre til ikke at afholde nogen Conference i denne Stat eller andetsteds, men blot at prædike Omvendelse, hvori hans Kald bestod. Trods disse Instructioner havde han afholdt Conference i Springfield, Illinois, over hvilken han tog Præsidium, og forhandlede der hvad han havde at fremlægge. Denne hans egenmægtige Færd havde i Conferencens Løb i flere Henseender været imod Ældste Woodruffs og andre tilstedeværende Ældsters Følelser, hvilke ansaae hans Handlemaade for stridende mod Guds Villie og Orden.

Derefter voterede Conferencen, at Ældste J. Dunham bliver revset for sin uberettigede Optræden, og at der paalægges ham at følge de ham givne Raad.

Efterat nogle Forretninger vare afgjorte, gjorde Ældste George W. Harris nogle Bemærkninger med Hensyn til dem, som have forsaget os i Trængslens, Forfølgelsens og Farens Stund og optraadt mod Kirkens Interesser, og sagde, at Kirken ikke længere kunde have Samfund med dem, før de omvendte sig og kom tilbage til Gud.

Efterat Conferencen tilfulde havde udtrykt sin Mening om denne Gjenstand, blev der eenstemmig vedtaget, at følgende Personer blive udelukte af Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige, nemlig George M. Hinkle, Sampson Avard, John Corrill, Reed Peck, William W. Phelps, Frederick G. Williams, Thomas B. Marsh, Burr Riggs og flere Andre.

Derefter sluttedes Conferencen med Bøn.

Brigham Young,
Præsident.
Robert B. Thompson,
Skriver.

Parley P. Pratts Hustru forlod i Dag Fængslet, hvor hun af eget Valg havde været hos sin Mand Størstedelen

af Vinteren, og vendte tilbage til Far West for at reise med nogle af Brødrene til Illinois.

Committeen samledes i Daniel Shearers Bolig i Far West under William Huntingtons Præsidium.

Broder D. W. Rogers fra Quincy, Illinois, var tilstede. Han talte om hvilke Forholdsregler Brødrene i Quincy havde taget med Hensyn til deres Nedsættelse i Iowa Territorium og oplæste et privat Brev fra Dr. Galland, som denne havde tilskrevet ham i samme Anledning. Han præsenterede tillige en Fuldmagt fra Biskop Partridge, som bemyndigede ham til at afhænde Kirkens Eiendomme i Jackson County saavel som nogle Lodder i Far West. Derefter fremlagde han en Copi af en Raadsforsamlings Forhandlinger i Quincy af 9de dennes, som oplæstes, hvorefter Br. Rogers forklarede adskillige Ting betræffende nævnte Raad og dets Virksomhed.

En Opskrift paa forskjellige Sager, som Brødrene i Liberty Fængsel behøvede, fremlagdes af Ældste Kimball, og Forsamlingen vedtog at skaffe dem det Forønskede. Charles Bird blev beskikket til at ledsage Br. Rogers til Jackson County, for at være ham behjælpelig i Salget af Jorderne, osv.

Ifølge Forslag vedtoges, at vi ville unddrage Br. Lamb vor Søgning, saalænge han holder sine Varer i saa ublu en Priis; ligeledes enhver Anden af samme Slags herstedes.

En Ansøgning fra A. Ripley og Andre til Hr. Dommer Tompkins i Staten Missouris Høiesteret, hvori han anmodes om at udstede en Writ of Habeas Corpus for Joseph Smith, oplæstes af A. Ripley.

Mandagen den 18de. Committeen samledes i Dag og beskikkede Theodore Turley til at ledsage Ældste Kimball til Jefferson City med Ansøgningerne fra Fangerne i Clay og Richmonds Arresthuse.

„Liberty Fængsel i Clay County, Missouri, den 20de Marts 1839.

„Til Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Quincy, Illinois, samt de øvrige Hellige i Adspredelsen og til Biskop Partridge i Særdeleshed!

„Eders ydmyge Tjener Joseph Smith, jun., Arrestant for Jesu Christi Evangeliums og de Helliges Skyld, og som holdes fængslet af Pøbelvældet under Hs. Excellence Gouverneur Lilburn W. Boggs tyranniske Regjering, fremsender tilligemed sine Medfanger og elskede Brødre Caleb Baldwin, Lyman Wight, Hyrum Smith og Alexander McRae sin Hilsen til Eder alle. Maa Gud vor Faders og vor Herres og Frelsers Jesu Christi Naade hvile over Eder fra nu af og bestandigen. Maa Kundskaben forøges hos Eder formedelst Guds Velsignelse, og maa Tro og Dyd, Forstand og Afholdenhed, Taalmodighed og Gudsfrygt, Broderkjærlighed og Gavmildhed altid være hos Eder i Overflødighed, paa det I ikke maae være ørkesløse eller ufrugtbare i Noget.

„Da vi vide, at de fleste af Eder ere bekjendte med de Forurettelser, den himmelraabende Uretfærdighed og umenneskelige Grusomhed, som forøves mod os, og da vi, falskeligen anklagede for enhver Forbrydelse, ere blevne indespærrede bag ugjennemtrængelige Fængselsmure og omringede af en stærk Vagt, som Dag og Nat bevogter os med ligesaa stor Utrættelighed som Djævelen søger at lægge Snarer for Guds Folk, trænge vi, inderlig elskede Brødre, mere end nogensinde til Eders Kjærlighed og Medfølelse.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ragusa, den 23de November. Ifølge tyrkiske Beretninger har Derwisch Pascha iforgaars slaaet 8,000 Insurgenter paa Flugten. Insurgenterne havde 300 Døde, Tyrkerne 15 Døde og 86 Saarede. Endeel Insurgenter, som havde gjort Indfald i Koloschin, bleve ligeledes drevne tilbage, ved hvilken Leilighed Insurgenterne havde 128 og Tyrkerne 80 Døde.

Staden Antwerpen i Belgien er den 2den December bleven hjemsøgt af en frygtelig Ildebrand. Det er det saakaldte „belgiske Sukkerraffinaderi" og Varemagasinet Saint-Felix, to af Belgiens meest storartede Etablissementer, som ere blevne et Rov for Luerne. Om Aftenen Kl. $6^{1}/_{2}$ udbrød Ilden i Raffinaderiet, der laa ved Sydsiden af det store Bassin. Neppe tre Qvarteer efter havde Flammerne grebet saaledes om sig, at hele Bygningen lignede et Ildhav, og Heden i 500 Skridts Afstand var utaalelig. Snart efter blev det uhyre Pakhuus, som grændsede op til Raffinaderiet, angrebet af Flammerne. Façaden, der heelt var bygget af Jern og Muursteen, styrtede ind, og nu saae man, hvorledes de i Bygningens sex Stokværk opdyngede Varemasser fortæredes af Luerne. Disse Forraad bestode af Korn, Uld, Essentser, Harpix, osv. Ti Mennesker omkom, flere qvæstedes og den anrettede Skade udgjør mindst 6 Millioner Rigsdaler.

En forfærdelig Ulykke har den 23de November tildraget sig i en Landsby ved Bremen. Man var der i Begreb med at opbygge en Kirke og var allerede kommet saa vidt, at man feirede Reisegildet. Men netop i samme Øieblik, som Præsten stod i Begreb med at begynde sin Indvielsestale, styrtede en høi Tribune, hvorpaa der havde forsamlet sig en stor Mængde Mennesker, sammen. Tre af de Ulykkelige fandt Døden paa Stedet, medens en Snees Andre bleve mere eller mindre qvæstede.

Et Ulykkestilfælde har den 24de Novbr. fundet Sted i Edinburgh, idet et syv Etager høit Sted, der var beboet af endeel Familier, for Størstedelen af Arbeidsklassen, om Natten Kl. 1 styrtede sammen og begrov de fleste af Beboerne under Ruinerne. Bygningen var flere hundrede Aar gammel, og dens Tømmerværk forraadnet; kun endeel af Gavlen blev staaende; 22 Liig ere dragne frem af Ruinerne, og man venter at finde endnu flere. Omtrent 12 Personer ere blevne mere eller mindre stærkt beskadigede. Nogle af Husets Beboere slap som ved et Vidunder uskadte derfra.

Nedstyrtet Kirketaarn. Efter den stærke Storm, som rasede forrige Nat, nedstyrtede, hedder det under 21de November fra Aarhuus i B. A., igaar Formiddag endeel af Harlev Kirketaarn, og anrettede betydelig Skade paa Langkirken og Vaabenhuset. Nedstyrtningen skete under Gudstjenesten og strax efterat Communicanterne vare gaaede op til Alteret. Mærkværdigt nok kom Ingen tilskade.

Bomuldsspørgsmaalet, der rimeligviis i denne Strid vil komme til at spille en stor Rolle, undersøges af „Economist" i en længere Artikel. Herefter seer det langt værre ud med Bomuldsmangelen, end man troede; selv med betydelig indskrænket Fabrikation vil det tilstedeværende Forraad ikke kunne strække længere end til 1ste Juni næste Aar, og nogen synderlig Tilførsel er i en længere Fremtid ikke at vente. Planterne i Georgien have besluttet, hvis de ikke faae deres Bomuldshøst for indeværende Aar solgt, til næste Aar slet ikke at dyrke Bomuld.

Amerika: En ny Begivenhed har fundet Sted i den politiske Verden, som truer med at drage alvorlige Følger efter sig. Det nordamerikanske Krigsskib „San Jacinto" har nemlig i Søen antastet det engelske Postdampskib „Trent," som havde to Commissairer fra Sydstaterne, dHrr. Mason og Slidell, ombord, hvilke skulde til England og Frankrig. Efter først at have standset „Trent" med et skarpt Skud og en Bombe, sendte „San Jacinto" 2 Officerer og 10 Mand ombord og forlangte at faae Sydcommissairerne udleverede. Da dette paa det Bestemteste negtedes, og man tillige gjorde Officeren opmærksom paa, at denne Fremfærd var et grovt Brud paa al Sømandsskik, vinkede denne til sin Chef, der strax sendte ham en Forstærkning af 30 Marinesoldater og 50 Matroser, som med Magt bortførte de nævnte Herrer og senere bragte dem til Fort Monroe. Da Efterretningen herom kom til England, opstod der en uhørt Forbittrelse fra den ene Ende af Landet til den anden, og Kronjuristerne have efter moden Overveielse, ifølge „Morning Post" af 29de Novbr., erklæret Sydcommissairernes Arrestation ombord i „Trent" for en Krænkelse af Folkeretten og en Fornærmelse mod England; England maa derfor fordre Opreisning, bestaaende i Desavouering af vedkommende amerikanske Officerer, Frigivelse af de Arresterede, Afbigt og Skadeserstatning. England, som meget nødig vil gribe til Sværdet, trøstede sig i Begyndelsen med, at Capitan Wilkes, Chefen paa „San Jacinto," havde gjort dette uhørte Skridt paa eget Ansvar; men ifølge de amerikanske Aviser ansees Capt. Wilkes' Handling aldeles ikke som noget Misgreb, ja de anbefale ham endog til Befordring for sin energiske Optræden, og der er endog aabnet en almindelig Subscription for ham, som allerede har indbragt 5,000 Dollars. Men hvad der end meer forøger Forbittrelsen i England og Frankrig er, at Lincoln selv billiger det Skete og har erklæret, at han ikke vil udlevere Commissairerne, selv om der skulde opstaae en Krig med England deraf. At England strax vilde være istand til at tage en alvorlig Hevn, paaviser „Morn. Post" ved at anføre, at den engelske Escadre paa Kysten af Nordamerika og i de vestindiske Farvande for Øieblikket bestaaer af 28 Skibe med 506 Kanoner og 6,192 Mands Besætning, og at 6 Skibe ere underveis til Forstærkning (hvoriblandt Linieskibene „Conqueror," „Donegal" og „Sanspareil") med 331 Kanoner og 2,317 Mands Besætning, og Dampskibet „Australasian" er fragtet af Regjeringen til Troppetransport til Canada. Den amerikanske Udenrigsminister Seward har haabet at kunne vinde Frankrig for Norden, i Tilfælde af en Krig med England; men heri bliver han vistnok skuffet, da den franske Presse afgjort tager Parti med England, og Frankrig selv har en Fornærmelse at hevne. Det samme „San Jacinto," som anfaldt „Trent" og som synes at være en rigtig Ulykkesfugl, har nemlig lidt tidligere været i Collision med en fransk Brig, som den anholdt for at visitere. Herved ragede Skibene uklar, og „San Jacinto" tilføiede Briggen et betydeligt Havari. Først ved gjentagne, alvorlige Forestillinger fra den franske Capitains Side lod Dampskibet sig bevæge til at tage Briggen paa Slæbetoug ind til Havana; men i nogle Miles Afstand fra denne Havn slap Amerikaneren pludselig Bugseertouget og overlod det franske Skib til dets Skjebne. Strømmen førte det lige ind imod Skjærene paa Kysten, og det var kun en pludselig opstaaet gunstig Vind, som det skyldte sin Redning. Sagen bliver endnu mere graverende derved, at den amerikanske Capitan bestemt afslog at sige Franskmanden Navnet paa sit Skib, som denne kun opdagede ved et reent Tilfælde.

Ifølge forskjellige sydlige Journaler vaier den sorte Fane i Charleston og Savannah som et Tegn paa, at Separatisterne hverken give eller modtage Pardon. I Richmond er der af Fangerne udtaget 18 Forbundsofficerer, der ville blive hængte, hvis Forbundsregjeringen dømmer de ombord paa Sydkaperne trufne Mandskaber til Døden. — Forbundstropperne have rømmet Springfield og trukket sig tilbage til St. Louis.

Jefferson Davis er valgt til Sydstaternes Præsident for sex Aar.

Contoirets Tilgodehavende den 30te Novbr. 1861.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Aalborg.	L. Larsen	149	Rdl.	1	Mk.	2	Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen . . .	228	—	3	—	9	—
Bornholm.	M. Andersen	223	—	1	—	2	—
Brevig.	C. Dorius	921	—	2	—	1	—
Fredericia.	R. Johansen	„	—	„	—	„	—
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	753	—	5	—	4	—
Götheborg.	A. P. Søderborg . . .	397	—	„	—	9	—
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	66	—	5	—	12	—
Lolland.	J. Hansen	276	—	2	—	14	—
Norrköping.	O. Nilsson	924	—	3	—	10	—
Skaane.	N. Rosengreen	270	—	3	—	„	—
Skive.	H. C. Hansen	335	—	5	—	14	—
Stockholm.	Nils Flygare	627	—	3	—	„	—
Sundsvall.	A. Svedlund	220	—	„	—	7	—
Vensyssel.	A. Weibye	„	—	„	—	„	—
	P. G. Petersen, Hamborg	9	—	5	—	4	—
	Diverse Debitorer . . .	231	—	„	—	14	—
	Summa	5636	—	2	—	6	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.